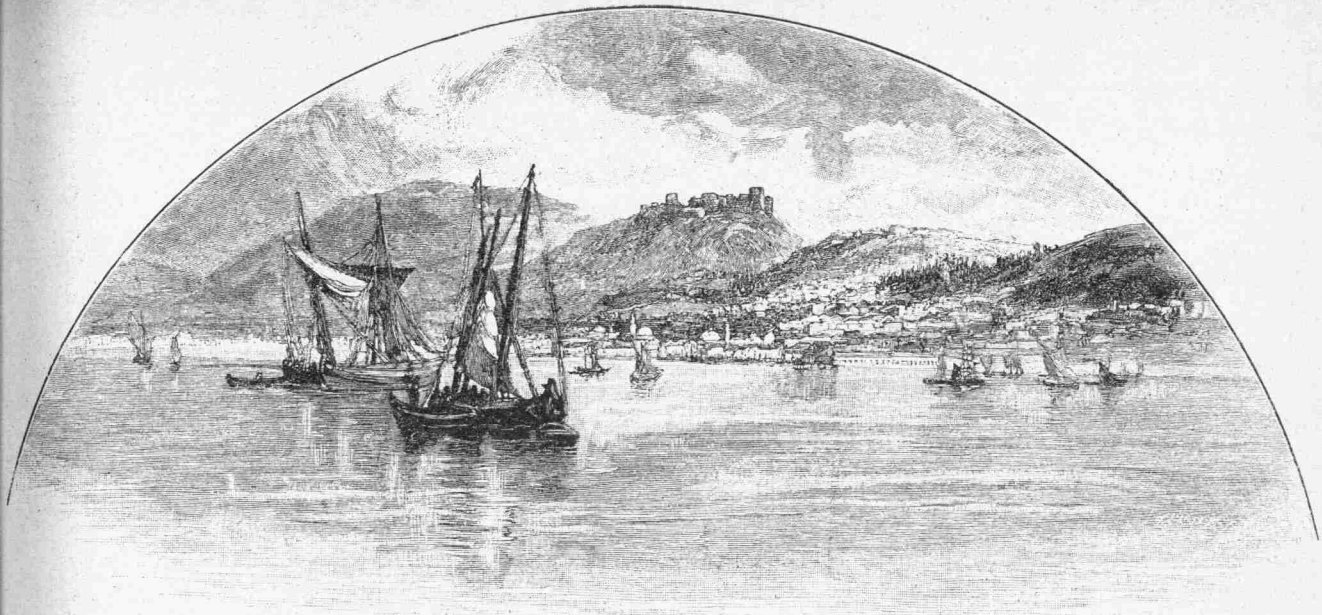

Η ΣΜΥΡΝΗ

ΝΑΥΑΓΙΩΝ ΝΑΥΑΓΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Πελώριον κύμα, λυσσώδεςτερον τῶν ἄλλων, ἐκορυφώθη οὐ μακρὰν τῆς ἀκτῆς, μαγιῶδες παφλάζον, μετὰ ροίθδου φοβεροῦ ῥηγνύμενον κατὰ τοῦ βράχου, ἀφῆσαν ὀπίσω τοὺς ἀσθενεστέρους του συντρόφους, ἀναλαβὸν δ' ἐαυτὸ τὸν ἀγῶνα, ὡς νὰ ἔτρεφεν ἀτομικὸν πάθος κατὰ τοῦ ἐλαφροῦ σκάφους, ἐλεεινοῦ φελλοῦ, περιφέροντος ἐν ἑαυτῷ, πρὸς τῇ συμφύει ἐλαφρότητι τοῦ ξύλου, καὶ τὴν τρικέφαλον ἀνθρωπίνην κουφότητα τῶν ναυδατῶν. Σφοδρότατος Εὐρος εἶχεν ἀρχίσει νὰ φουσχῇ ἀπὸ τῆς δείλης, συρίζων λυσσώδως εἰς θαλάσσας καὶ ἡπείρους, συσφίγγων καὶ περιελίσσων ἐγγύθεν τὰ κύματα, ἐμβάλλων δίνας καὶ στροβιλισμούς εἰς τὸ πέλαγος, πεδίον ἄπειρον ἀσπόνδου πολέμου, ὅπου δυσδιάκριτον ἦτο τότε ὁρμητήριο καὶ ἡ κατεύθυνσις τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ ὀρίζων εἶχε συσκοτασθῇ ἤδη πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος, καὶ οὐρανὸς μολύβδινος, στυγνὸς καὶ ἀφειγγῆς, ἐκρέματο ὑπερθεὶς ἀγρίως μαϊνομένου πελάγους, ἄφωνος ἐπὶ βρέμοντος, ἀκίνητος ἐπὶ συνταραττομένου, ὡς θόλος σκοτεινοῦ τζαμίου ἐπὶ δαπέδου ὀρχομένων δερβισῶν. Εἶτα κατῆλθε κατὰ μικρὸν ἡ νύξ, συγγέουσα καὶ συγκαλύπτουσα διὰ τῆς ἀμέτρου μαυρίλας τῆς τὴν ἀταξίαν τῆς πλάσεως, κρύπτουσα ἐπάνω τοὺς ἀστέρας καὶ κάτω τὰς ἡπείρους καὶ τὰς θαλάσσας. Τρία ἄστρα ἔτρεμον ἄνω πρὸς βορρᾶν, πότε συγκρυπτόμενα, πότε ἐπιφαίνόμενα, ἔτοιμα νὰ πέσωσι εἰς τὸ ἀτέρμον κράτος τοῦ Ποσειδῶνος νὰ ταφῶσι, καὶ ἄλλα δύο ἔφαινον πρὸς μεσημβρίαν, ἔτοιμοσθεστα, ὡς λύχνοι πενιχρὰς καλύβης χωρικοῦ ἐν ἐνιαυτῷ ἀφορίας. Καὶ τὰ κύματα φρίσσοντα, ὀρχούμενα, λυσσῶντα, ἐθαύοντο μετὰ παιδικῆς πεισμονῆς κατὰ τοῦ βράχου, ἠττώμενα ἀλλὰ μὴ καταβαλλόμενα, ὑπερήφανα ὡς νὰ εἶχαν τὴν συνείδησιν τοῦ ἰσχυροτέρου καὶ τῆς τελικῆς νίκης

τὴν πρόγνωσιν. Καὶ ἐν κύμα πελώριον, φουσκωμένον, ἑωσφορικόν, πλαταγίζον, ὀγκούμενον, ὡς νὰ εἶχεν εἰσέλθῃ κ' ἐκρύπτετο ἔσω αὐτοῦ τὸ δαιμόνιον τοῦ μίσους, φαντάζον οἶονε! ὑγρὸν κῆτος, προτεῖνον ἀφρούς ἀντὶ ὀδόντων λευκῶν, συνέλαβεν ὡς διὰ πελωρίας ἀρπάγης, ἀπὸ τὴν πρύμνην καὶ ἀπὸ τὴν πρῶραν, ἀπὸ τὴν τρόπιν καὶ ἀπὸ τὰς δύο πλευράς, τὸ μικρὸν σκάφος, καὶ φέρον τὸ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ βράχου, ὅπου μετὰ φοβεροῦ ροίθδου καὶ πολυκτύπου πλαταγισμοῦ ὁ ἀσθενὴς φλοῖός κατασυνετρίβη, διὰ νὰ πέσῃ πάλιν εἰς τεμάχια εἰς τὰ πολλὰ μικρὰ κύματα. εἰς ᾧ διελύθη ἐν ἀκαρεῖ τὸ ἐν, τὸ μέγα, τὰ ὁποῖα μετὰ φλοίσβου θωπευτικοῦ ἐδέχθησαν τὴν βορὰν τῶν.

Δὲν ἦτο ὅλως ἀπόκηρμος ἡ ἀκτὴ. Ἡ παραλία τοιαύτη οἶαν ἡδύνατό τις κατὰ τὴν ἐρεβώδη, τὴν ἀναστρὸν καὶ ἀσέληνον ἐκείνην νύκτα νὰ τὴν διακρίνῃ, θὰ ἦτο γλυκεῖα καὶ φιλομειδῆς ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ φθινοπωρινοῦ ἡλίου, πρὶν πνεύσῃ ὁ Εὐρος, ὁ ἐμφυσήσας τὴν μαρίαν του εἰς τὰ κύματα. Εἰς μόνος ὑψηλὸς βράχος ὑπῆρχε, διατείνων εἰς τὴν θάλασσαν τὰς ρίζας, ὅπου ἀμέσως ἐβαθύνετο τὸ ὕδωρ. Καὶ διὰ τοῦτο ἐφάνη ὅτι τὸ κύμα, ἡ ὁ κρυπτόμενος ἐν αὐτῷ δαίμων, εἶχεν ἐκλέξῃ τὸν βράχον ἐκεῖνον, μεμονωμένον μεταξὺ δύο ἀμμωδῶν αἰγιαλῶν, ἐπίτηδες, διὰ νὰ συντρίψῃ κατὰ τῶν νώτων αὐτοῦ τὸ ἐλαφρὸν σκάφος. Ὅταν τὸ πονηρὸν πνεῦμα μασιτίξῃ, κατὰ θέαν παραχώρησιν, τοὺς ἐναρέτους τῶν ἀνδρῶν, καίτοι μαϊνόμενον καὶ λυσσῶν, μετὰ ῥόθου καὶ ἀκουσίτου εὐλαθείας ἐγγωρεῖ εἰς τὸ ἔργον. Ἀλλ' ὅταν παραδοθῶσιν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Σατανᾶ τινὲς τῶν φίλων του, πολλάκις αὐτοὶ ἐκεῖνοι δι' ὧν πρὸ μικροῦ κατεβασάνιζε κ' ἐτυράννει ἄλλους πάλιν φίλους του ἢ καὶ ἐχθροὺς του, μετ' ἀγρίας χαϊρεκαχίας ἐκτελεῖ τὸ ἔργον του, τὸ ὁποῖον συνίσταται εἰς τὸ νὰ καταστρέφῃ καὶ φονεύῃ τοὺς ἰδίους καλοθελητάς του. Οἱ ἐπιβαίνοντες τοῦ μικροῦ τσερινικίου τρεῖς ἄνδρες δὲν ἦσαν βεβαίως οὔτε ἄγριοι οὔτε φύσει κακοῦργοι. Ἦσαν ἀμαρτωλοὶ, ὑποπε-